

Varljivo leto 2009. i „Dreamgirls” u akciji

Nakon prve turneje, vratile smo se uzbuđene i ispunjene, a nismo zapravo ni bile svesne da smo se upravo vratile sa prve turneje. Mislile smo da će se svaka vratiti svom bendu i obavezama, u nadi da ćemo povremeno nastupati negde zajedno. Ja sam čekala fakultetsku diplomu i zaposlenje kod tate u firmi. Od početka te godine, osećala sam da me čeka nešto veliko, ali nisam ni slutila šta je to. Prekretnica života sigurno, ali nisam ni sanjala da će baš ovako izgledati.

Znale smo da smo odličan spoj, a sledio je „bum” momenat u životu. Ubrzo potom će krenuti putovanje zvano „Turneja naših snova”.

Nakon povratka kući iz Crne Gore, posle nekog kratkog vremena, počeli su da zvone telefoni. Zvali su ljudi da se raspituju za četiri devojke koje su napravile kaos i nestale kao četiri Pepeljuge, iza kojih je ostala samo prašina od priča i utisaka. Znali su samo da smo iz Novog Sada. Zvali su sve novosadske muzičare da pitaju ko smo, a oni nisu imali odgovor, jer nisu znali za nas u takvoj formi. Mi smo se okupile samo za tih par nastupa u Crnoj Gori, i to je u Novom Sadu bilo potpuno nepoznato. Konačno su dobili naš kontakt i u Crnoj Gori su nas želeli opet vrlo brzo. S druge strane, u startu smo znale da moramo odmah imati ozbiljan, profesionalan i čvrst stav. Koliko god smo se zezale privatno i na sceni, toliko smo u poslu bile veoma posvećene, ozbiljne, disciplinovane i odgovorne. Nevena i Maki su bile pregovarački tim. Psiholog i pravnik, pa šta ćeš bolje? Nata i ja smo bile zadužene za repertoar, probe i kostime, koje u početku nismo ni imale, već smo virile u ormare jedna drugoj i sastavljale po bojama šta će koja obući. Pošto smo veoma različite i po visini, građi, konstituciji i stilu, najbolje su bile odevne varijante u dve boje sa srebrnim ili zlatnim nakitom. Onda su te prve kombinacije bile: zeleno-crna, ljubičasto-crna, roze-crna, šljokičasta-disko, crno-srebrna, crno-zlatna. I sada, kada gledamo te slike, taj stil bi mogao da se zove „snalaženje u prostoru i vremenu”. Nata je imala najviše garderobe, šljokičastih haljina i nakita, i svima nama je delila i šakom i kapom. Maki je imala mnogo šešira, pa je furala taj fazon, Nevena košulje, kravate i leptir-mašne, a ja uvek i isključivo haljine i suknje. Uvek se slatko nasmejem našim odevnim kombinacijama. Ponekad se pitam kako mi ogledalo nije odgovorilo u tom periodu na moje pitanje:

„Ogledalce moje, najlepši na svetu ko je?“, jer bi odgovor bio: „Ti, pod uslovom da hitno nađeš stilistu!”

S druge strane, danas sam neizmerno ponosna što možemo da kažemo da smo sve to same smislile i gradile.

To leto smo još uvek nastupale sa svojim bendovima, ali ubrzo će pozivi i želje publike da nas čuju okrenuti priču naglavačke. Bilo je neverovatno mnogo sudbinskih momenata. Ja ne znam kako bih drugačije mogla da rastumačim događaje koji su usledili...

Slučajnost ili sudbina

Kraj maja, Kikinda

Događaji koji su usledili vrlo brzo su usmeravali put kojim ćemo krenuti, za koji smo apsolutno bile spremne. Datumi su se poklapali, situacije nameštale, a zvezde bile na našoj strani.

Nevena i ja smo imale ugovoren nastup kao akustični duo „Big sisters” u jednom kafiću u Kikindi. Iznenada, par sati pre polaska otkazan nam je prevoz. Tada nismo imale auto, niti položen vozački ispit, tek smo izašle iz studentskog gnezda i našle se u suočavanju sa životom. Taj lokal gde je bio ugovoren nastup držao je momak sa kojim smo se poznavale, jer smo već par puta tamo svirale. On se ponudio da dođe po nas. Iako je bio toliko šarmatno dosadan, rekle smo da ćemo se snaći za prevoz. Palo nam je na pamet da pitamo Natu i Maki da nas one odvezu, ako nisu zauzete. Obe su igrom prilika mogle. Kako se sve namestilo! Noć je već mirisala na dobar provod. Setila sam se tada da sam uvek maštala da putujem po svetu sa drugaricama, da pevam i da se ludo provodimo. Čak sam zato i čekala da napunim osamnaest, da dobijemo dozvolu roditelja, položimo vozački i krenemo! U školi nisam propuštala nijednu ekskurziju i nosila sam svuda fotoaparat. Mislila sam da ću biti turistički vodič, koliko sam volela putovanja. Bila sam uvek među najglasnijima i onima što prave zabavu, ili sam pevala ili smišljala zvrčke, pošalice i performanse, a na reč ekskurzija – uvek sam bila prva na spisku.

Pa, moglo bi se reći da mi se to ostvarilo. Nas četiri, potpuno lude, uvek dobro raspoložene, bučne, bile smo kao iz filma. Dogovor je pao ekspresno i krenule smo za Kikindu. Dočekao nas je „gazda”, a ja sam sva treperila kao leptir, brže od srca, koje mi nije sišlo u pete, već u štikle. Mislila sam: „Samo da negde ne zapnem i ne uvrnem nogu”, pošto sam samo u njega gledala. Bio je visok, plav, plavih očiju, šarmantan do bola. Kao grom da me je udario i spalio mozak, počela sam da mucam. Zнала sam da ne treba puno da pričam, što je za mene jako težak zadatak, jer ću lupiti neku glupost, pa sam se pravila da sam hladna. U tom periodu smo sve četiri bile ljubavno „nezbrinute”. Nevena između raskida i veze, takoreći „bez veze”, Nata u raskolu između bivšeg i budućeg, Maki nesrećno zaljubljena u zauzetog, a ja ni na nebu, ni na zemlji. Cure su videle da sam ja izgubljena ko burek u svemiru, pa je palo zezanje na moj račun, naravno. Počela je svirka, a ja sam gledala u sve, sem u njega. Bila sam totalno zbunjena. Maki i Nata su sedele za prvim stolom odmah do bine i sva publika iz kafića pevala je sa nama horski. Atmosfera je bila kao da su baš svi došli kod nas kući u dnevnu sobu. Zahuktalo se veče i u jednom momentu, neko je prosuo piće po mikseti i crkao je ceo razglas. Ovo je momenat kada „nezgoda” usmeri ceo saobraćaj u pravcu ključnog događaja i „sudbinske” situacije. Nastala je blaga zbrka. Nama je trebalo hitno „pojačanje”. Tek smo na pola večeri i nismo mogle da prekinemo. Nata i Maki su sele sa nama na binu i okrenule smo veče naglavačke, pevale smo zajedno bez ozvučenja. Žurka je prerasla u totalno ludilo. I tada smo dokazale da se snalazimo u svim uslovima, da smo tim, da smo tu jedna za drugu i u volji i u nevolji. Nama je sve bila avantura i izazov. Aplauz nam je davao snagu i podršku da se držimo dalje. Od tada su svi želeli da slušaju „Dreamgirls”.

„Hoćemo ove četiri devojke, odmah i sad i u našem kafiću!” Vest o „Dreamgirls” iz Novog Sada širila se munjevitom brzinom.

Nakon te večeri sve je počelo da se menja. Taj „dasa” mi je ubrzo postao momak. I danas zna da se našali da smo prvi put u Srbiji zasvirale kod njega u kafiću. On je danas tata dva predivna dečaka blizanca, ima divnu ženu, dok je Frajla i dalje na turneji.

„Ostala si ista, znaš?”, stigla mi je poruka od njega.

„Ti me znaš od baš prvog dana početka karijere. Imaš autorsko pravo na takvu procenu, a i dosta pesama sam ti posvetila, znaš?”

Nikada me nije pitao da li planiram uskoro da se udam. Znao je da je prsten na moju ruku još tada stavila muzika.

Prvi koraci

To leto smo nastupale u Novom Sadu i okolini, Sremskim Karlovcima, Staroj Pazovi, gde god su nas zvali. U Pazovi smo nastupale u kafiću „Liverpool”. Obukle smo zeleno-crnu kombinaciju, napravile tonsku probu i otišle u bektejdz. Tamo je bila velika ugaona kožna garnitura, TV, i niko nije smeo ni mogao do nas, jer je tako gazda kafića naredio. Odmah su svi bili vrlo zaštitnički nastrojeni prema nama i želeli su da nam omoguće mir pred nastup, kao pravim zvezdama.

Prvi blok smo počele Nevena i ja sa 3–4 pesme, takav je bio koncept, a drugi blok su počinjale Maki i Nata. Ukupno je bilo tri i po sata svirke, nekad i više, od 22 do 2 h sa jednom pauzom. Svirale smo sve iz repertoara, šta je ko znao. ABBA, Tina Turner, Eni Lenoks, Elvis Presli, Majkl Džekson, Džordž Majkl, Moloko, Ališa Kiz, Josipa Lisac, Džiboni, Oktobar 1864., Đole Balašević, Bajaga, EKV, Marina Perazić, Magazin, domaće i strane, a i stare i nove hitove, nije bilo pravila. Išle smo Natinim autom, crvenim sitroen saksom. U stvari, Natinim devojačkim autom, i to je bio naš prvi frajlomobil, kojim smo se posle te svirke vratile prilično kasno. Stara Pazova nije daleko od Novog Sada, pa smo išle polako nazad. Nevena i ja smo tada živele zajedno u zgradi sa pogledom na Dunav i Kej. Prvo je Nata ostavila nas, pa Maki na Limanu (deo Novog Sada), koja je još uvek tada živela sa roditeljima. Nata živi u roditeljskoj kući u Sremskoj Kamenici, koju sa Novim Sadom deli samo most i posle svake svirke tim redom nas je Nata razvozila kući.

Opet smo potvrdile da se mnogo dobro zabavljamo, da nam je lepo da muziciramo i da se družimo. Publika nas je volela od prvog dana, gde god smo nastupale. Sećam se da smo se toliko smejale da su nas boleli stomak i vilica. Nata je ponekad jedva vozila od smeha. Nismo imale utisak da „idemo na

posao”, nismo imale utisak da vreme postoji, da nam je nešto teško ili naporno. Još uvek nismo shvatale da nam polako hobi prerasta u profesiju. Hobijem se čovek bavi iz čiste strasti i ljubavi i ako to preraste u profesiju, to je nešto najlepše što sebi učinite u životu. Važno je ono što vas čini srećnim i ispunjenim, jer vam to određuje život. Nas je ta sreća vukla na pravi put.

15. avgust

Banat, Idoš

Idoš je malo selo pored Kikinde odakle su Nevenini i moji roditelji. Bila je seoska slava Preobraženje. Tim povodom trebalo je da Nevena i ja imamo svirku sa starim bendom. Tata je imao želju da nakon četrdeset godina sa svojim bendom „Safiri” napravi koncert u sali u centru sela kao jubilej i podsećanje na davne sedamdesete, kada su oni bili najpopularniji bend u okrugu. Tada se svirao rokenrol i sentiš, skidale su se pesme sa starih ploča i zapisivali tekstovi po pretpostavci ko kako čuje engleski sa gramofona. Bitlsi i pesma Leri bi (Let It Be), Kridens Kri Voter i Vajver (Creedence Clearwater Revival), Gore plek medžik voman (Got A Black Magic Woman – Santana), bili su samo neki od zapisa u tatinim starim sveskama. Tata tvrdi da tada niko nije znao engleski, samo ponešto iz kaubojskih filmova iz bioskopa, da nije bilo važno ako pogreše tekst. Na svirke su išli tako što su na starog žutog fiću natovarili i vezali opremu i nastupali po okolnim mestima: Čoka, Mokrin, Kikinda, Bočar, Senad, Ada, Mol. Nazivi bendova tada su bili: VIS (vokalno-instrumentalni sastav) „Suze mladih krokodila”, „Vrišteći paukovi” itd.

Eto, imali su i oni turneju u manjem obimu po celom Banatu. Jednom su svirali i kao predgrupa „Yu grupi”, što je bio veliki uspeh. Tata je pevao i svirao gitaru, nosio je dugu kosu i zvoncare. Kada bi poželeo da pleše sa nekom devojkom, rekao bi momcima iz benda da sviraju tango ili sentiš, potom bi sišao u publiku i zamolio neku devojkicu za ples. A ako je neki momak prišao mami da pleše sa njom, tata bi u pola pesme krenuo da svira rokenrol, da bi oterao maminog udvarača. Pila se boza, pelinkovac ili voda sa česme. Izlazak je bio do 22 h, a u bioskop se išlo u 18 h. Ah, kakvo je to divno vreme bilo!

Na dan 19. 12. 1976. godine tata je došao bez glasa kod bake i dede da zaprosi mamu.

Zaređale su mu se svirke, pa mu je glas ostao na bini. Smejemo se toj priči i danas.

Nakon četrdeset godina, tata se ponovo sastao sa svojim bedom. Kaže da nisu imali baš sviračku kondiciju, pa su pravili pauze u pola pesme. Šalili su se da su kao ovi novokomponovani tezga bendovi što sviraju samo strofu i refren. Za to veće ponovnog okupljanja i jubileja benda u Iđošu, definitivno im je bila potrebna „pomoć”. Nevena i ja smo mu obećale da ćemo doći sa svojim bendom i pomoći starim rokerima da naprave šou. Ovo je bila još jedna važna sudbinska smernica, evo i zašto.

To jutro su nam članovi našeg benda javili da su se razboleli i da nisu u stanju da sviraju. Mi smo upale u paniku, jer za koji sat treba da krenemo iz Novog Sada za Iđoš. Celo selo će doći i svi iščekuju taj događaj sa nestrpljenjem. Prvi put će nam doći bake i deda, rodbina i prijatelji. Jedino rešenje bilo je da zovemo Natu i Maki.

„Hajde da proverimo da li su uopšte slobodne”, Nevena je već uzela telefon i kroz par minuta mi viče iz susedne sobe:

„Zamisli, obe su slobodne! Pakuj se! Idemo!”

Ispisale smo repertoar, spakovale gitare i krenule. Sala je bila pet kuća od naše bake i tetke. Uradile smo tonsku probu, dok su rokeri već stigli i vežbali svoj program. Pitali smo se kako će to sad zvučati, jer mi jesmo rokerke, ali u duši, i kako ćemo sa dve akustične gitare ispuniti sva očekivanja. Otišle smo kod bake da se našminkamo i sredimo, a nastup je mogao da počne samo ako su svi tu. Bila je jedna klupica na dnu sale gde su sedeli naša baka Danica i deda Mile, mamini roditelji, majka Anđelka (kako smo zvali tatinu mamu), teća, braća, ujak, ujna, komšije, prijatelji. Napred je stajala publika i čekala da počne program. Prvi su nastupali „Safiri”.

„Dobro več, Iđošeeeee! Da se podsetimo malo kako je bilo u naše vreme!”, tatin glas zvonio je salom. Krenule su pesme: Pro Arte „Nemoj draga plakati”, „Dolina našeg sna”, „Jedna mala plava na ramenu mi spava”. Svi su plesali i pevali, a nama je bilo srce puno. Tata nas je potom najavio kao iznenađenje:

„A sada bih pozvao svoje ćerke da otpevamo nešto zajedno.”

Aplauz je odzvonio punom salom. Konačno smo bile na istoj bini tata i mi. Otpevale smo par pesama sa njima.

„Sada prepuštam mikrofon i gitaru mojim naslednicama”, tata nam je ustupio svoje mesto, a nama su se pridružile Nata i Maki. Svirale smo svoj repertoar i žurka se nastavila.

To večer niko nije slutio da su nastale Frajle. Ne znate vi kako neko slaže kockice i pravi mapu puta. Vaše je samo da želite, a kako će se to ostvariti, to prepustite nekom ko ima sve konce u rukama i osluškuje vaše srce. Tada smo shvatile da smo tim i u vanrednim situacijama. Počele smo sve više da uviđamo da bismo mogle češće da ugovaramo nastupe u ovoj formi.

Čudni su putevi Gospodnji

U nastavku aktivnosti to leto vratile smo se svojim bendovima i ugovarale letnje nastupe. Nismo ni slutile šta nam se sprema u narednom periodu, niti da će nam život krenuti u potpuno drugom pravcu.

Ja sam sedela kod kuće po 17 sati i spremala diplomski rad. I konačno, 1. jula sam diplomirala. Na diplomi je pisalo: profesor i diplomirani ekolog za zaštitu životne sredine. Čekao me je već posao kod tate u firmi i bila sam na nekoj vrsti životne raskrsnice. Na toj mojoj raskrsnici bila su tri putokaza: muzika, ekologija i trgovina nameštajem. Želela sam pre svega da se odmorim, pa ću veoma brzo morati da odlučim u kom će smeru moj život krenuti, u kom od ovih potpuno različitih oblasti.

Na proslavu odbrane diplomskog rada pozvala sam svoje „Dreamgirls” i svoje prijatelje. Bili su tu, naravno, i profesori, pa smo, u neko doba, uzele gitare i zasvirale. Profesorka mi je odmah rekla: „Ti već imaš zanat u rukama!”

Te večeri izbio je požar u tatinoj firmi i moj siguran porodični posao bio je uništen. Sećam se da sam bila očajna. Iste noći i diploma i požar! Kakav mi je ovo znak? Taman sam mislila da ću biti direktorka firme i razviću posao dalje, a ta mogućnost se zatvorila isti dan kada sam dobila diplomu u ruke. A ja sam se besno pitala: „Za šta je, pobogu, ovo dobro?” Bila sam slepa i razočarana,

jer su moji „sigurni” planovi sada srušeni. Od muzike smo Nevena i ja do tada zarađivale samo za džeparac i morala sam pod hitno da vidim gde će se upaliti zeleno svetlo na ovoj raskrsnici života. To je bio jedan putokaz za dalje. Crveno na tom semaforu nepromenjeno je stajalo dugo i uporno kao da se pokvarilo. Ajmo, živote, daj mi neki odgovor! Daj mi znak! Kuda sada? Tužna i očajna, nisam ni slutila da mi je to velika usluga i direktna smernica za san.

Počeli su pozivi za „Dreamgirls”. I to me je mnogo radovalo. Odjednom više nije bilo učenja, ispitnih rokova, niti rada u firmi. S jedne strane, sve je stalo, a sa druge strane sve moje vreme bilo je za nas, za moj novi bend. Da se to nije desilo, verovatno bih i dalje bila direktorka firme za polovni nameštaj i antikvitete, ili ekolog u nekoj firmi, i vodila debate o aerozagađenju, deponijama ili filterima za pročišćavanje voda, a ovako sam Frajla. Eh, zvuči kao neka titula. Ali, iskreno, meni jeste, jer sam to oduvek želela. Ne zbog „titule”, već je moje srce tako odredilo. A i zvezde su tih dana kovale čudne planove. Dale su mi na poklon moju najveću ljubav i usmerile me na MUZIKU.

Ja vas, kanda, znam sa Štranda

Bio je to možda naš treći zajednički nastup. Kafić na plaži Dunava, na čuvenom šetalištu Štrand. Tamo su se preko leta često organizovale žurke i svirke.

„Beer Bar, plaža Štrand, 'Dreamgirls', 21 h”, pisalo je na plakatu gde su montirane i sastavljene naše slike, a niže su bila imena bendova sa kojima smo još uvek nastupale. Ispod moje i Nevenine slike pisalo je „Big sisters”, ispod Natine „Magic Buzz” i „Starlite”, a ispod Makicine „Mar'n'B”.

Leti, i danju i noću, svi Novosađani su na Štrandu. Od velike žege i gradskog betona, jedini spas nudi Dunav. U tom delu se savija, prolazi ispod mosta „Slobode” koji seče veliku plažu koja se tu prostire. Ima mnogo lokalnih naziva za male plaže: Bećarac, Oficirac, Šordoš i Kereća plaža, a centralna je Štrand. Poslednjih godina su vidno uredili plažu. Postoje i čuvene kabine još sa početka prošlog veka, koje imaju ozbiljnu istoriju, takvu da se nasleđuju nekom posebnom štrandovskom genetikom. I prestiž je oduvek bio imati kabinu i celo leto provesti sa porodicom na plaži. Jede se lubenica i sladoled, pije se kafa,

pije se pivo i spava u hladu. Ljudi se stope i srode sa tim peskom i letnjom atmosferom. A šta će more Novom Sadu pored Dunava i Štranda? Poslednjih godina su uveli bicikle za dvoje i četvero za vožnju pored plaže ka keju. Oseti se miris mekika, kokica, beton peče kao rerna, pa svi crvenokošci, izgoreli kupači, beže na travu u hlad. Pored 'ladnog piva i vina, problemi nestaju ko rukom odneseni. A večer je rezervisano za muzički i kulturni program.

To večer su „Dreamgirls” dokazale da vrlo brzo mogu da okupe mnogo ljudi na jednom mestu, i to u našem Novom Sadu. Svirka je bila urnebesno vesela i luda. Svirajući pesmu „Fuck You” Lili Alen, Nevena je u jednom momentu stavila maramu imitirajući babu i pevala „Fuck You” bapskim glasom. Svi su se hvatali za stomake u neverici koliko smo lude i kako smo svirku pretvorile u pozorište svojim imitacijama i ludorijama.

To večer smo upoznale Jovanku, našu Jole, koja će nam pomagati i biti desna ruka dok dve godine nakog toga ne postane deo našeg tima. Ona je naš anđeo čuvar. Ostavljajući svoj život, ušla je u naš vrtlog na točkovima i zadržala se do dan-danas.

Nepunih mesec dana prošlo je od svirke na Štrandu. Mi smo već imale dosta kontakata za nastupe. Svaka od nas pogledala je u imenik svog telefona i u rokovnik da vidimo gde bismo mogle da nastupamo, ovoga puta bez starih bendova, već nas četiri same. Koncert na Štrandu, ali na glavnom centralnom platou, ugovorila je Makica. Ona je sa svojim bendom već nastupala tamo. Tada su se na Štrandu održavale letnje večeri i koncerti na centralnoj bini, gde su mogli da sviraju samo afirmisani bendovi. Svi su uveliko znali za naše bendove, ali još uvek mali broj ljudi je znao kako zapravo zvučimo nas četiri same. Organizatori su pristali na ovu avanturu, znajući kakvi smo pevači. Svi smo se radovali tome. Sećam se da je datum pomeran zbog kiše. Pošto je bio početak septembra, nadala sam se da će koncert biti na moj rođendan 9. 9. i da ću ga taman proslaviti tamo. Konačno je bio dogovoren datum 11. 9.

„Odlično! Svakako ću tamo slaviti rođendan!”, pomislila sam i obavestila sve svoje prijatelje, koji taman mogu da stanu na plato ispred bine s obzirom na

brojnost. Pozvale smo i pratioce svojih bendova. Bili su nam i roditelji. Marijin tata, čika Rade, doneo nam je buket cveća i tvrdeći da je on prvi fan Frajli. Mada, tada smo još uvek bile „Dreamgirs”. Na plakatu je pisalo:

„11. 9. Dreamgirls na Štrandu”.

Na poznatom novosadskom kupalištu i plaži bila je velika bina, Dunav je bio obećan da nam čuva leđa, a ispred bine polako se skupljalo mnoštvo ljudi. Te večeri plato Štranda i okolni kafići bili su puni. Odštampale smo repertoare i stavile ih kod monitora, bilo je 25 pesama. Ovo je bio naš prvi pravi koncert. Stale smo na binu:

„Dobro veče, Novi Sade!”

Aplauz je eksplodirao. Iz publike od mnoštva lica prepoznavala sam svoje prijatelje, roditelje, ljude koji su nas pratili na nastupima ranije, ali je bilo i dosta onih koje vidim prvi put. Slučajni prolaznici su zastajali i ostali. Svi su došli, plato je bio pun! Pošto smo dosta energične i nemirne, od prve pesme imale smo osećaj kao da smo na električnim stolicama, pa smo skočile na noge da animiramo publiku. Pričale smo između pesama i dogovarale se spontano šta ćemo dalje. Pitali su se ljudi kasnije ko nam je predložio i osmislio takav „kabare” nastup. Mi smo četiri žene, koje ne pričaju jedino kad pevaju i spavaju, pa je tako i na sceni. Taj kabare je nastao od međusobnog spontanog dogovora na sceni koju ćemo pesmu sledeću svirati uz konsultaciju publike. Kabare ili ženske priče?

Od prvog dana sedele smo po sledećem redosledu: sleva nadesno Maki, Nata, ja i Nevena. Za tako veliki koncert u našem Novom Sadu, odabrale smo šljokičavi disko stajling. Na kraju se toliko zagrejala atmosfera da smo plesale izmišljenom koreografijom uz pesmu Moloka „Bring It Back”. Ceo Štrand đuskao je s nama. Tražili su bis dva puta! Napravile smo kaos samo sa dve gitare i četiri vokala, a publika je kuljala kao vatra. Nakon koncerta svi su nam prilazili da se slikaju i čestitaju. Nama je bilo neobjašnjivo zabavno. Nismo ni shvatale šta se dešavalo. I to je bio prvi veliki stejdž na koji smo stale i odmah položile ispit, tu, u našem Novom Sadu. I kad smo tu dobile aplauz i podršku, tek smo tada mogle dalje u svet. Sve je slutilo da nas plava kugla uveliko čeka.